

Tariq Ali

Upproret i Syrien

Uppretad av den ensidiga non-stop propagandan från CNN och BBC World, vilket vanligtvis är ett förspel till Natos bombningskampanjer (inklusive sex månaders angrepp på Libyen, med ett offerantal som fortfarande hemlighålls för allmänheten) eller direkta ockupationer, så ombads jag att förklara min syn på RTV. Jag gjorde det, fördömde västerländska mediernas marknadsföring av Syriens nationella råd (Syrian National Council) och påpekade att en del av den krigförande oppositionen var fullt kapabel att utföra sina egna massakrer och sedan skylla dem på regimen.

På den tiden fanns det tvivel om Houla. Det gör det inte längre. Det står nu klart att regimen var ansvarig. Men detta ogiltigförklarar inte på något sätt min allmänna uppfattning, men har lett till en hel del förvirring om mina åsikter med oroliga och ibland arga e-mail från syriska vänner och direkt förtal (anklagelser, från skumma sekterister som prålar med sin okunnighet, om att jag skulle vara en "Assad-apologet"¹, precis som pro-krigs idioter kallade oss "Saddam-apologeter" under upptakten till Irakockupationen) från andra.

Hur kan en 6 minuters TV-intervju bli någonting annat än kort och ofullständigt och med tanke på dess sammanhang, för retoriskt för att vara av någon större vikt. I själva verket var den lite mer en kommentar till de senaste dagarnas nyheter. Så det kan vara värt att klargöra några punkter så att kritiker får något att argumentera emot.

Från allra första början har jag öppet och offentligt stött det folkliga upproret mot det familjeägda Baath-företaget som styr Damaskus. Jag har varit emot den här regimen ända sedan Assads militärkupp störtade den mycket mer upplysta föregångaren vars ledare och aktivister jag träffade efter sexdagarskriget och som i sina led kunde räkna in några av arabvärldens finaste intellektuella. För att vara ärlig kunde jag inte föreställa mig att Syrien skulle explodera som Egypten, men blev glad när det hände. Jag hoppades att omfattningen av upproret, med dess uppenbara folkliga stöd skulle tvinga regimen till förhandlingar för en gemensam överenskommen plan om att välja en församling som skulle besluta om en ny konstitution. Det finns vissa belegg för att några inom regimen var för en sådan kurs. Inte många. Så blev det inte. Dumhet och brutalitet, regimen två viktigaste egenskaper, kunde inte undanröjas. De var inbyggda i systemet och Bashar Assad var övertygad om att minsta lilla eftergift skulle vara ödesdiger. I många månader var det folkliga upproret fredligt och styrkan växte och växte, inte olikt den första palestinska intifadan mot deras israeliska herrar. Mina åsikter var tydliga: Fullständig solidaritet med folket. Ner med diktaturen. Detta förblir min ståndpunkt. Det finns inte ens något vagt progressivt med den här regimen. Men vem kommer att störta den och hur? Inte en oviktig fråga.

I Egypten segrade massrörelsen eftersom de militära ledarna hade beslutat att de inte längre kunde backa upp Mubarak och att det fanns farhågor för att soldater och lägre befäl kanske skulle vägra lyda order. Större städer hade sett massorna jaga bort den fallande regimen säkerhetsapparat. När sedan USA drog tillbaka sitt stöd till diktatorn var det bara en tidsfråga.

¹ **Apologetik** är försvar för en åskådning, särskilt för den kristna tron. Ordets ursprung är grekiskans "apologia". I utvidgad betydelse används termen även om försvar av en ofta kritiserad åsikt, politik m.m. *Ö annm*

I Syrien stod det militära överkommandot under den första perioden stadigt, byggt som det är efter sekteristiska linjer. Trots detta förekom en del avhopp för att ansluta sig på folkets sida. När väl den statliga repressionen utlöstes i nationell skala beslöt vissa inom landet att fredlig kamp inte längre var tillräckligt och militärer och civila som var närstående Västs underrättelsetjänster drogs tillbaka precis som i Libyen.

Västvärlden började förbereda sin exilregering, genom att använda Turkiet som sitt huvudsakliga relä² och Saudiarabien och Qatar som understödjare. Möjligheten att försvaga iranierna var bara för bra för att stå emot och som en extra bonus så skulle den enda kraften i arabvärlden som politiskt besekrat Israel två gånger i regionen, Hizbollah, allvarligt försvagas. [Fastän här skulle man kunna invända att om en ny folkräkning – den sista gjordes 1936 – skulle begäras så skulle Libanons politiska karta förändras över en natt. Men det ligger inte i ”demokratins” och det ”internationella samfundets” intresse att tillåta verklig demokrati på den kustremsa som de slet bort från Syrien för att upprätthålla den imperialistiska närvaron.³]

Att vara emot Assad får inte leda till ett understödjande av en västerländsk intervention och en påtvingad regim av libysk modell med en snabbvalslösning som PR-fikonlövs. Och ändå anser många viktiga röster i den inhemska oppositionen att en intervention nu är det enda lösningen. ”Var är det internationella samfundet?” frågar de i klagande toner. Andra kvarstår som hårdnackat motsätter sig en västerländsk intervention. Den exakta balansen mellan krafterna i landet är inte lätt att bedöma utifrån och en massrörelse med ett gemensamt mål kräver med nödvändighet att det sinsemellan inte finns några avgörande skillnader.

Men som i Egypten, när väl euforin från upproret med dess framgång i av att bli av en hatad despot avdunstar, dyker politiken upp. Vilken är den starkaste politiska kraften i syriska politiken idag? Vilket skulle bli det största partiet i parlamentet när fria val äger rum? Förmodligen det Muslimska brödrskapet och i så fall kommer det att bli en lärorik erfarenhet eftersom nyliberalism och allians med USA är hörnstenar i den turkiska modell som Morsi och andra kollegor i regionen försöker kopiera. Under halva förra århundradet var arabiska nationalisterna, socialister, kommunister och andra låsta i en strid med det Muslimska brödrskapet över hegemonin i arabvärlden. Vi kanske inte gillar det (och jag verkligen inte), men den kampen har vunnits av brödrskapet. Deras framtid kommer att bero på deras förmåga att leverera sociala förändringar. Den egyptiska och syriska arbetarklassen har spelat stor roll i båda upproren. Hur länge kommer de att tåla nyliberal sekularism eller islamism? Palestinierna som demonstrerar för social rättvisa mot PLO:s marionettregim och blir slagna av PLO:s och IDF:s⁴ uniformerade säkerhetsligister är ett tecken på att det inte blir lätt att kväsa oroligheterna.

² Ett **Relä** är en reglerteknisk elektrisk apparat för till- och frånslag. *Ö ann*

³ Författaren syftar här på att Nationernas Förbund, föregångaren till FN, 1922 delade upp Syrien i fyra mindre stater: Idag: Syrien, Libanon, Jordanien och Israel.

Nuvarande Syrien tillföll Frankrike som sedan styrde landet med järnhand under 25 års tid. Mer eller mindre alla funktioner i samhället kontrollerades av fransmännen, man hindrade syrierna från politisk aktivitet, man kontrollerade deras tidningar och man frånhöll dem även deras medborgerliga rättigheter.

Jordanien var före självständigheten 1946 tillsammans med nuvarande Israel, västbanken och Gaza-remsan ett mandatområde som förvaltades lika brutalt av Storbritannien. Området kallades för Palestina. År 1921 delades detta mandat i två delar, och området öster om Jordanfloden blev Emiraten Transjordanien. 1967 förlorade sedan Jordanien sina territorier väster om Jordan floden till Israel. *Ö ann*

⁴ **IDF** (*Israeli Defense Force*) Israels försvarsmakt. *Ö ann*

Ett Natoingripande skulle installera en semi-marionettregering. Som jag hävdade i fallet Libyen när Nato gick in i striden: att vem som än vinner så kommer folket att förlora. Det samma skulle ske i Syrien. I detta är jag i total överensstämmelse med den redogörelse som de Syriska lokala samordnande kommittéerna lät publicera den 29 augusti 2011 (se [Syrian Local Coordinating Committees](#)).

Vad händer om den nuvarande situationen fortsätter? Ett förskräckligt dödläge. Det scenario som man kommer att tänka på är Algeriet efter det militären, starkt understödd av Frankrike och dess västliga allierade, ingrep för att stoppa den andra omgången av ett val där FIS⁵ skulle vinna. Detta resulterade i ett sönderslitande inbördeskrig med en massa illdåd utförda av båda sidor, allt medan massorna drog sig tillbaka till en förbittrad passivitet.

Det är därför jag fortsätter att insistera på att även i detta sena skede så är en förhandlingslösning det bästa möjliga sättet att bli av med Assad och hans hejdukar. Påtryckningar från Teheran, Moskva och Peking skulle kunna hjälpa till att uppnå detta tidigare än det militära poserandet av Sulten Erdogan, hans saudiska allierade och deras ställföreträdare i Syrien.

Artikeln översatt från engelsk version, [The Uprising in Syria](#), publicerad på webbplatsen [Counterpunch](#) 12/9 2012
Översättning och noter: Börje Schellin

⁵ **FIS** fra. Front islamique du salut. eng. Islamic Salvation Front, sv. Islamiska frälsningsfronten. *Ö
anm.*